

Svinařské řetězení 2010 – akce Společenstva kovářů již po sedmé

Všichni, kdo jsme setkání připravovali nebo i ti, kteří zaslali přihlášku včas, jsme se doslova modlili za lepší počasí. Každý rok tak trochu hartusíme na nepřízeň počasí, ale letos to až do čtvrtedního večera 3. června vypadalo na katastrofu. Pršelo, lilo a zase pršelo, nikde ani náznak změny nebo alespoň oteplení. Přesto v pátek ráno 4. června kdy, se měli začít sjíždět účastníci, přestalo pršet, sluníčko vykouklo v plné parádě a hrálo. Prostě jako by chtělo napravit vše, co dosud voda napáchala na přístupových cestách, ale hlavně v zámeckém parku. Do parku se vše z počátku nosilo jen ručně. Auta jsme do parku nemohli pustit, protože to by se tam pak už nedalo ani chodit. Celý den slunce doslova pálilo, vítr přiměřeně foukal, počasí ideální pro rychlé vysychání. A taky bylo každou hodinu vidět, jak voda ustupuje a povrch se zpevňuje. K večeru se už přívěsy mohly natlačit bez větších následků na určená stanoviště a postavit zázemí pro pracoviště. Zkrátka, v sobotu ráno při zahájení to vypadalo, jako by ten dlouhý deštivý a chladný měsíc vůbec nebyl. Měl jsem velikou radost a s úsměvem odpovídal na rýpavé otázky, jak jsem to dokázal zařídit, jen pokrčením ramen a vytočením panenek vzhůru. Občas jsem stálým účastníkům připomněl, že to je asi za trpělivost, se kterou jsme minulé ročníky absolvovali. Po všech možných podobách počasí, od drobného deštíku po průtrž mračen, včetně zimy a vrstvy krup velkých jako třešně, je toto milá změna. Jednou to muselo přijít.

Vraťme se ale k vlastnímu dění. Zámek opět stavebně pokročil. Uvítala nás „Sýpka“ s úžasně prosvětleným prostorem. Dokončeny byly už i hrubé podlahy ve všech výstavních prostorách určených pro rozmístění exponátů. Přibýly výstavní vitríny a podstavce. Příjemnou změnou bylo přesunutí občerstvení do ústraní hospodářské budovy, kde byl k dostání i „chládek“, tolik potřebný pro chvilky odpočinku a osvěžení účastníků.

Čeho si však nejvíce ceníme, bylo zvýšení pestrosti přihlášených účastníků, a to nejen škol. Vedle již klasických „příbuzných“ kovařiny jako jsou Nožíři a Dráteníci, to byli Preglři, Šperkaři, Rytci, Cínaři, Pasíři, Sochaři se svými odlévanými plastikami, Klempíři a také Kráječů plechů – jak jinak nazvat plazmové nebo laserové řezání kovů. Rozšířila se nabídka potřeb pro kováře a další příbuzná řemesla, včetně prodeje náradí, materiálů, barev a rozličných druhů paliva. Největší zájem byl o antracitové kovářské uhlí. To bylo také k dispozici účastníkům na jejich pracovištích. Zvláště žáci a studenti tak měli možnost si vyzkoušet, jak se pracuje na kvalitním palivu. Přijeli se také představit Brusiči. Vlastně to byli přímo zástupci firmy Carborundum Electrite a.s. z Benátek nad Jizerou, kteří trpělivě vysvětlovali jak a hlavně čím brousit. Rozšířena byla vystavovaná sbírka starých zámků a uzamykacích systémů, se kterou opět osobně přijel pan Čížek s Komařic. Oživením výstavy bylo také několik klepadel z různých částí světa, která zapůjčil pan Černý z Prahy. Pan Grygar zase představil praktické výrobky jako sekery, samostříly, kordy a keltské nože. Seznámil zájemce i se starou technikou kalení nožů do včelího vosku. Překvapením pro návštěvníky byla jistě přítomnost Klubu vojenské historie z Příbrami. Ty jsme pozvali hlavně proto, aby se seznámili s prostředím a atmosférou. A tak podpořili jejich snahu o zrekonstruování vojenské polní kovárny, se kterou chtějí už příští rok přijet. Také se podařilo, ale to hlavně díky skutečně pěknému počasí, navodit přátelskou a družnou atmosféru. Té podlehl i účastníci i návštěvníci, kterých bylo podstatně více než v minulých letech, alespoň v sobotu. V neděli nám část návštěvníků odebrala nákladná komedie zvaná „Královský průvod“, který v neděli pokračoval z Řevnic na Karlštejn. Bohužel Karla IV asi kováři nezajímají, a tak šel druhou stranou přes Hlásnou Třebáň. Škoda. Historicky si totiž řemeslníků velmi vážil.

Člověk je tvor chlubitivý, a tak přesto, že se nám vše nepodařilo, jak jsme si naplánovali, výsledek jako celek byl chvályhodný. Po loňském „úspěchu“ – uvítání prvního mezinárodního účastníka, jsme se těšili na jejich rozšíření o další národnosti. Bohužel ale loňskému kolegovi, kováři Manfrédu

Becherovi do jeho ohlášeného a potvrzeného příjezdu vstoupila rodinná záležitost, která ho z účasti vyřadila. Přesto se podařilo zahraniční účastníky takzvaně rozšířit. Pozvání přijal Jacek Vlodarczyk, kovář z Polska se svými vkusnými výrobky a náhodně se objevili dva kolegové ze Slovenska, kteří využili probíhající návštěvy Čech a přijeli se přesvědčit na vlastní oči, jestli je pravda to, co o Svinařském řetězení až dosud slyšeli. Je potěšitelné, že se mezi kováři šíří povědomost o setkávání mladých adeptů z učňovských škol s mistry kováři a firmami s letitými zkušenostmi v oboru. Dost se v poslední době hartusí na školství, ale na školách, které jezdí pravidelně na tato setkání je vidět, že ne vše špatné je objektivní vina z nedostatku nadaných studentů. Zástupci škol ve Svinařích dokazují každý rok, jak udržují úroveň řemesla a jak se jim to daří i přesto, že nemají vždy jen ty nejnadanější žáky a všestrannou podporu od svých zřizovatelů.

Každoročně se při Řetězení představuje jedna škola průřezem své práce za poslední desetiletí, ale i delší dobu. V tom hodně záleží, na jaké tradici je škola postavená. Letos se představila Střední škola z Oselce. A že překvapila! Jistě! I nás, kteří jí navštěvujeme při dnech „Otevřených dveří“. A to hlavně tím, jak si sami žáci velmi vkusně nainstalovali a okomentovali svoji prezentační výstavu. Představili výsledky školy i její další vyučované obory. Sýpka byla plná jenom kvalitních a zajímavých prací. Je vidět, že i mistři praktické výuky jsou na patřičné úrovni a předávají své zkušenosti a um svým žákům.

Ostatních škol bylo opět o jednu více než vloni (Waldorfská škola z Příbrami vloni chyběla). Tedy o dvě, ale Soukromá zlatnická škola „Solunka“ se po loňském okukování letos účastnila velmi pěknou výstavkou prací svých žáků. Dokonce i vedení školy, které instalaci exponátů provedlo osobně, přislíbilo účast na další ročník již s přítomností i svých žáků. Jsem rád, že jsme udělali další průlomový krok – šperkaři jsou přeci jemní kováři. Nebo to lze nazvat jinak?

Také letos, souběžně s „Řetězením“, probíhaly výstavy obrazů a fotografií. Tentokrát to byly obrazy Vlada Malého a mladých svěřenců Ireny Staňkové z umělecké školy z Řevnic. Fotografie byly od Jarky Zedníkové. Ta už zde vystavovala i v předchozích ročnících, nyní to byly snímky z jejích zahraničních cest. Vedle těchto akcí se tradičně osvědčil koutek pro děti včetně zpřístupněného důlního vláčku, který jezdí u souseda v zahradě.

V nemalé míře mě potěšilo, jakou měrou se prezentovali čtenáři časopisu Kovárna pro radost a amatérští kováři v čele s Romanem Králem. Ti se dokonce pokusili vyrobit houpací křeslo, ale trochu přecenili své síly, i když řemeslně je všichni obdivovali. Chyběl jim jen čas, a proto si dokončení nechali za domácí úkol. I tak je to velký úspěch. Dokázali se vyrovnat zkušeným kovářům, jak ve znalostech, tak i zručnosti. Co mě ale opět trochu zamrzelo, bylo, jak se projevil největší nedostatek organizační práce, a to byla registrace. To hlavní jsme sice zajistili, ale například evidenci účastněných hostů a dráteníků jsem trochu podcenil. Naproti tomu, díky stravování účastníků jsme získali přehled o disciplinovanosti a stravovacích nárocích účastníků. To zhodnotíme hned příští ročník k lepšímu vynaložení nákladů na stravování účastníků. A když jsme u stravování, tak chci touto cestou poděkovat jednomu ze sponzorů, firmě AG FOOD, která nám pomohla se zajištěním pitného programu pro účastníky. Jejich čaje se ukázaly jako ideální pro osvěžení v horkých a slunečných dnech.

A když jsme se dostali až ke sponzorům, tak nemohu zapomenout na firmu Feron a.s. a SBT - sdružení občanů. Vedle těchto hlavních sponzorů figurují firmy:

Prodej paliva Zdeněk Janda & Červ, Femat s. r. o, Kondor s. r. o, SIAD Czech s. r. o. a ve vší skromnosti se musí i můj časopis „Kovárna pro radost“ také přihlásit ke sponzorování Svinařského řetězení.

Mým přáním je, aby tato informace ve vás zbudila buď sentimentální vzpomínku, nebo v případě, že jste se nemohli účastnit tak „Lítost“. A pokud ano, tak do příštího ročníku se můžete zapojit také. Pro vystavení vašeho exponátu je místa dost, dokonce i pro velké exponáty a místo pro případné pracoviště se najde také. A když ani jedno z předchozího vás neoslovuje, tak věřte, že návštěvníků – diváků nebo pozorovatelů není nikdy dost. Na všechny se těšíme. Proto pokud chcete, abyste nezapomněli, označte si první sobotu a neděli v červnu 2011 červeně.